התערוכה "היפים והאמיצים" היא מפגש בין עבודותיהם של שמונה אמנים ואמניות בוגרי תואר ראשון באקדמיות השונות לאמנות בארץ מהשנים האחרונות. האמניות והאמנים המציגים יצרו את העבודות במיוחד לרגל התערוכה, תוך התייחסות ותגובה למושגים 'מלאכותי', 'פלסטי' ו־'מניפולציה'.

"היפים והאמיצים" (המכונה בקיצור B&B) היא אופרת סבון אמריקנית שעלתה לשידור ב־1987 ונמשכת עד היום. עלילתה מתרחשת בעיקר בעיר לוס אנג'לס ובמרכזה משפחת פורסטר בעלת מותג האופנה היוקרתי Forrester Creations. בארץ החלו שידורי הסדרה באמצע שנות התשעים. הרבה לפני גלי הדוקו־ריאליטי ששטפו את המסכים והביאו עימם מפגש מקרוב עם דמויות מוחצנות ועשירות, B&B חשפה את הקהל הישראלי לעושר מוגזם ולייוקרה מעושה.
התערוכה "היפים והאמיצים" מאגדת את הפנטזיות והדלוזיות של אמני התערוכה בקווי דמיון מקבילים, המייצרים חוויה מסונתזת לסצנות מתוסרטות. העלילות המלודרמטיות והמפותלות של B&B נעות לרוב סביב רומנים מופרכים, תככים ומזימות. חלק מהעבודות בתערוכה מציעות מבט ביקורתי ומגחיך על אופייה המוגזם של הסדרה, וחלקן עוסקות בנושאים הנגזרים ממנה בהרחבה, כגון חלוקה ל'רעים' ול'טובים', פטישיזם, חומרנות והערצת סמלי סטטוס.

מראשיתה ועד היום צולמו בסדרה כמעט 9,000 פרקים. בשונה מאופרות סבון אחרות, פרקי הסדרה נמשכים רק כ־20 דקות. כמו כן, בתחילת הפרקים לא מובאות סצנות מהפרקים הקודמים, מה שמקשה על המעקב אחר השתלשלות העלילה. העבודות בתערוכה כמו נעקרו מהסטודיו של האמנים והאמניות הפועלים בוואקום הרחק מעין בוחנת או יד מכוונת. הצבת העבודות בחלל יוצרת מעין 'פרקים' אינדיבידואליים, שהחיבור ביניהם נוצר בקשר קוסמי בצורה חומרית ופילוסופית – אך לא בצורה תכנית.

התערוכה בוחנת את היתכנות הופעתן של תופעות לא טבעיות בחומרים טבעיים ולוקחת השראה מהמציאות המלאכותית של אופרת הסבון. לאורך השנים, הופנו ביקורות רבות לאופן המהיר בו משתנה עלילת הסדרה, במיוחד בכל הקשור למערכות היחסים בין הדמויות. ביקורות אחדות שיבחו את הסדרה על כך שכאשר עלילה מסוימת מתגלה כבעייתית, היא מגיעה מהר לסיומה (למשל, מערכת היחסים הכמעט רומנטית בין רידג' ובריג'ט שלא התקבלה יפה על ידי הצופים מכיוון שהשניים נתפשים כקרובי משפחה אף שאין ביניהם קשר דם של ממש). ביקורות אחרות הלינו על כך שקווי עלילה מסוימים מתפוגגים בלי סיום כלשהו. כמו הסדרה, שעלילתה מתפצלת לעלילות משנה שונות ומשונות, הנפרסות על פני אינספור פרקים, כך גם התערוכה אינה מגוללת נראטיב רציף אחד אלא פועלת כאורגניזם חידתי שאין לו פתרון.

יוהד ארקין / גן אנגלי (2022)

פרח, הדפס רשת על גבי פסלי עץ ופרספקס, 90×50 ס"מ / צנון, הדפס רשת על פסל עץ, 90×50 ס"מ / נדל, פסל עץ צבוע, 90×50 ס"מ / עשב, הדפס רשת על פסל עץ ופרספקס, 90×50 ס"מ

יוהד ארקין / בחר בי! (2022)

פסל MDF, מידות משתנות
עיצוב סאונד: גילי עמר ומשפחת עמר
תכנון וביצוע הפסל: דקל אזולאי

אחת לשבועיים בגינה של מיכל בבית זית נתבקשו הגננים לטפל בגינה כך שתראה כאילו לא היה בה גנן. בשלכת הסתיו הם התבקשו לגרוף מחצית מכמות העלים ואת החצי הנותר (ליתר דיוק, את הכמות המדויקת של עלים שמיכל אהבה) להשאיר פרוסים על גבי האדמה בנונשלנטיות; זאת מפני שעלים מהווים תכסית מפני הקרה ומזינים את הקרקע במינרלים ומלחים. בנוסף, הגינה של מיכל נשקה ליער והייתה לדבריה "המשך של היער".

פסלי "גן אנגלי" כוללים עשב, צנון, פרח ונדל. כל הפסלים הם פסלי עץ MDF ופרספקס, צבועים בצבעים מטאליים מתעשיית הרכב. הדימויים הדו־ממדיים עברו פעולת extrude (פקודה מתוכנות מידול תלת־ממד להפיכת מצע שטוח לתלת־ממדי) שהפך אותם לתיבות אותן אפשר למלא במשמעות חדשה שמתכתבת עם צורת התיבה. לדוגמה, פסל הפרח מלא בכדורי קלקר המשמשים באריזת משלוחים לבידוד, אך בתערובות קרקע לשתילה בעציצים ובערוגות תפקידם הוא לסייע לחלחול המים.

שרה בלום / ללא כותרת (2022)

נחושת, עור, 135×150×30 ס"מ

זרועות נחושת מחוברות יוצרות אובייקט מעוגל, דמוי צדפה. בין הזרועות מתוחות יריעות עור; שעירות בצידן הקדמי, שחורות וחלקלקות בצידן האחורי. זרועות הנחושת כפופות ומגוננות או גוחנות על בסיס השעווה העגלגל עליהן הן מוצבות. בלום יוצרת אובייקט מוגדל שהגיח מהמים או גדל במעבדה של מדען מטורף שהתיך חומרים שונים ויצר יצור כלאיים. ה"יצור" נח בפינת החדר. הוא נראה כמי שאוגר כוחות, או אולי מתכנן התקפה.
השימוש בחומרים שעוברים עיבוד בדרכם להיות שמישים הופכים בידיה של בלום לחומר שניתן להפיח בו חיים. מעין פנים וחוץ שהופכים את עורם מבעד לשלדיות המתבלטת, בתנועה שנפרשת ומאמצת אליה את החלל כמעין קיר תהודה.

עינב זילבר / אנסלו (2022)

טכניקה מעורבת, 110×45×20 ס"מ

מרגע התאונה מתחילה העבודה, מתמידה בסיבולת אתלטית הפוכה – בהאטה. צילומי הרנטגן שחושפים את מה ששרד ואת שביכולתו לסבול, הם גם המזיקים, שמכתימים בעצמם את לוחות המזבח שהושחת.
המזבח בנוי מעורות תופים משומשים המתוחים על גבי טבעות תופים שכופפו ורובעו. חמישה לוחות בעלי שתי חזיתות מוחזקים־מחזיקים בשלושה מפרקים שלובים. כעצמות בריח ששינו את מנחן לטובת כיוון האנך (לא רוצה! לא יודע!). בקצוות מפעפעים ממזרח ומערב, קסדה מוכפלת בפזילה איזוטרופית.
אדי הקולון של מי שלבש אותה דבקים בה גם אחרי חודשים של נידוף. היא נדחפת אל פני השטח העוריים בציפורי משחיר וחליל חדור בתוכה. חליל מימין ומשמאל, כמו לשונות ה'תומכים' בשלט אצולה. אטומים ושטוחים הם פונים אל גולגולת פעורת פה בדמותי. הם שיתחילו עולם חדש:

"In order to pull the age out of captivity,
In order to begin a new world,
The elbows of nodular days
Must be bound with a flute."
(Mandelstam, "The Age" 17-20)

← סת' אנסלו הוא רוכב אופנועי שטח אמריקאי, אלוף תחרויות מוטוקרוס. המהיר ביותר ובו־בזמן בשמו – הוא מאט. בשנת 1999 בעת ניסיון לשבור שיא בקפיצת אופנוע, נפל וריסק את גולגולתו.

קרולינה להן / פתיונות (2022)

גילוף בעץ, 180×200 ס"מ

קרולינה להן יצרה בעבודה זו תבליט עץ המתאר דמויות נשיות ויצורים אנדרוגיניים, סמלים מיתיים ואיקונים הנשזרים זה בזה. להן לוקחת השראה מתבליט אשר מופיע במזבח פרגמון, בו מתוארות הקטה, האלה בעלת שלוש הפנים וארטמיס, אלת הציד, כשהן נלחמות בענקים.

ביצירה משתמשת להן בחומר טבעי, עץ, העובר תהליך של גילוף וחיתוך. היא מיישמת את הטכניקות שלה לתוך החומר על ידי מחקר צורות שונות של מלאכה והליכי ייצור, עכשוויים ועתיקים כאחד. אחת הדוגמאות לכך הן שאריות העץ אשר פזורות על הרצפה, כמו שאריות הבנייה בעיר, הופך העץ לחומר בניין תעשייתי.

היצירה משמשת כמעין פורטל – אובייקט המאפשר לצופים להשאיר מאחור את המרחב המוכר ולעבור אל קוסמוס מבוזר וכאוטי החושף שיח פנימי עם סמליות היער כמרחב המזמין שוטטות באזורי תודעה חדשים.

מוחמד טוח'י / II (2022)

מדיה מעורבת, מידות משתנות

ביולי 2019 התפרסמה ידיעה באתר חדשות קהילתי: "היונה שמסרבת לעזוב את מסגד ג'באליה ביאפא". הכתבה הוקדשה לסקירת מקרה שבו יונה התעופפה אל תוך חלל המסגד השוכן בשכונת ג'באלייה (גבעת עלייה) שבדרום יאפא, לקנן על אחד המזגנים ולהטיל שם את ביציה, מהן לימים בקעו גוזלים. "המואזין של המסגד ניסה להוציא את היונה החוצה בכל האמצעים, ולאחרונה הוציא את גוזליה אל מרפסת המסגד, אך צעד זה לא הצליח להביא לגירושה של היונה, שהצליחה למצוא מקלט בטוח לה ולגוזליה ברחבת התפילה של המסגד", נכתב בגוף הכתבה לצד וידאו שמתעד את היונה שוהה בחלל המסגד.

פרויקט II הוא מיצב וידאו, המורכב מפודיום, מעין דוכן דרשה של מסגד, ווידאו מטופל שנוכס מתוך אתר החדשות "יאפא 48". הווידאו המורכב על גבי הפודיום עטוף במגזרות שמהדהדות את סמל חותם שלמה.
טבעת החותם מיוחסת במסורות המיסטיות של ימי הביניים לשלמה המלך. האמונות שנקשרו בסמל התפתחו במקביל בתוך המיסטיקה האסלאמית והיהודית. לבסוף, התפתח מסמל זה מגן הדוד, שהפך לסמל התנועה הציונית בעת החדשה.

לפי המסורת, אותה טבעת נתנה לשלמה את הכוח לפקד על שדים ולדבר עם בעלי חיים.

דבורה פישר / איך יכולת? (2022)

הדפס רשת על מיילאר, חיבור בהתכה, סאונד, שימוש מחודש במכניקה של צעצוע כריש מעופף, 130×120×40 ס"מ

רידג' פורסטר ראש הבלון מרחף במרחב, מנסה להשתתף בשיחות החולין המתקיימות בחלל התערוכה, אבל במקום "מינגלינג" מהודק ומהוסה, המילים יוצאות ממנו כקיא בלתי נשלט. ראש הבלון נמצא במונולוג בלתי־פוסק שהורכב מחיתוכי שיחות ולרלורים שנלקחו מתוכנית הדרמה היומית "היפים והאמיצים". חיתוכים אלו, עורבבו והודבקו מחדש לכדי גוש מילים. אלו, נתלשו מהזמן ומההקשר והוצמדו מחדש במרווחים מקריים, שלפעמים משאירים מקום לבאי התערוכה לנסות למלא את התפקיד החסר.

רידג' הכריש, חלקלק ודומיננטי, עשוי מעטיפת בלון מבריקה. כל כולו רוח וצלצולים, הוא מלא בכוונות טובות ומוכן לנשיקה סוערת. How could you?

גיל קורמוס / בן של אבא (2022)

טכניקה מעורבת, מידות משתנות

"בן של אבא" או Daddy's Son הוא מעין משחק מילים שדומה במצלול לשם "דייסון" באנגלית.

זהו אובייקט שעשוי מיציקת סיליקון של שואב אבק מסוג דייסון, תוספות שיער מלאכותי וריפוד ספה. העבודה עוסקת במה שהאמן, גיל קורמוס, אוהב לכנות פטישיזם מבוית – היחס המאניש והמקדש שאנחנו מעניקים לאובייקטים ביתיים. ביחסים כאלה עם האובייקטים סביבנו אנחנו נותנים ביטוי לתשוקות הכבויות שלנו. במקרה הזה, הפך שואב האבק התעשייתי למפלצת סינתטית גרוטסקית, פרי תשוקתו של האדם והשואב.

המשתמשים בדייסון שואבים ושואבים בנסותם לשפר את חייהם ולטעת בעצמם ביטחון שנובעת מבעלות על המכשיר. ריפוד הספה באובייקט מאזכר את העולם הביתי, הקן המוגן – שלפתע הופך למקום לא בטוח עם לידתו של היצור המוזר.

השיער המלאכותי מוסיף גרוטסקיות בניסיון להפוך את הדייסון למעין מפלצת עם שיער. שני החומרים הסינתטיים – הסיליקון והשיער המלאכותי מנסים לדמות גוף. "בן של אבא" הוא תולדה של אדם וה"דייסון" שלו. הוא יצור עם תכונות אנושיות ורובוטיות כאחד.

איתמר שטמלר / דדליפט (2022)

רדי מייד וטכניקה מעורבת, מידות משתנות

עבודתו של שטמלר חוקרת את ההשפעה האדירה של טכנולוגיה על המצב המשתנה של הנפש והגוף באמצעות מגוון מדיומים, אירוניה והומור. החקירה שלו מציעה גישה אמפטית לדרכים השונות שבהן סגנון החיים העכשווי מעוצב על ידי הקידמה הטכנולוגית. בעבודה "דדליפט" שטמלר בנה מערכת יחסים בין מנוף רפואי המשמש בעלי מוגבלויות לאובייקט דמוי חשופית התלוי עליו. כך הוא מנסה לקשור את המוגבלות הפיזית למצב קיומי נפשי ורגשי. שטמלר מדגיש את ההישענות של האדם על מערכות טכנולוגיות – הטכנולוגיה נעשית להמשך ישיר של הגוף ומייצרת תלות מוחלטת שלא ניתן להתנתק ממנה.

אוצרת:	אוצרת משנה:	أمينة المعرض:	نائبة أمينة المعرض:	Curator:	Assistant Curator:
מיטל אבירם	נעה מירו	ميطال أڤيرام	نوعا ميرو	Meital Avira	Noa Miro

אמנים.ות:
יוהד ארקין, שרה בלום, עינב זילבר, מוחמד טוח'י, קרולינה להן, דבורה פישר, גיל קורמוס, איתמר שטמלר

الفنّانون:
يوهاد أركين, سارة بلوم, عيناڤ زيلبر, محمد طوخي, كارولينا ليهان, ديبورا فيشر, غيل كورموس, إيتمار ستاملِر

Artists:
Johad Arkin, Sara Blum, Deborah Fischer, Gil Kormos, Carolina Lehan, Itamar Stamler, Muhammad Toukhy, Einav Zilber

מרכז אדמונד דה רוטשילד פועל לקידום וטיפוח אמנים.ות ומעצבים.ות בשנים הראשונות לאחר סיום לימודיהם.ן הגבוהים בתחומי האמנות והעיצוב בארץ. פעילות המרכז מתמקדת בהענקת כלים ופיתוח כישורים מקצועיים ליוצרים.ות בתחילת דרכם.ן.

يعمل مركز إدموند دي روتشيلد على تشجيع ورعاية الفنانين.ات والمصممين.ات في السنوات الأولى بعد الانتهاء من دراساتهم العليا في مجالات الفن والتصميم في البلاد. تتركز نشاطات المركز على توفير الأدوات وتطوير المهارات المهنية للمبدعين.ات في بداية مسيرتهم.ن

The Edmond de Rothschild Center works to promote and nurture artists and designers who are graduates of higher art and design studies in Israel during their initial years of activity. The Center's activity focuses on providing the artists with tools and on developing their professional skills in the early stages of their careers.

EDMOND DE ROTHSCHILD FOUNDATION

THE BOLD AND THE BEAUTIFUL
היפים והאמיצים
الجميلون والشجعان
05.08—16.09.2022

עיצוב: FIELD-DAY
גופן כותרת עברית: מתן יונטף

معرض "الجميلون والشجعان" هو ملتقى لأعمال ثمانية فنانين وفنانات حاصلين على اللقب الأول من مختلف المؤسسات الأكاديمية في إسرائيل في السنوات الأخيرة. أنتج الفنانات والفنانون المشاركون أعمالهم لهذا المعرض خصيصًا، حيث يتناولون الاصطلاحات الثلاثة التالية: "اصطناعي"، "بلاستيكي" و "مراوغة".

"الجميلون والشجعان" (المُعنون باختصار B&B) هو مسلسل اجتماعي أمريكي بدأ عرضه في سنة 1987 ولا يزال يُعرض حتى الآن. تدور أحداث المسلسل في مدينة لوس أنجلوس في كاليفورنيا وتتمحور حول عائلة فورستر، صاحبة ماركة أزياء فاخرة. بدأ عرض المسلسل في إسرائيل في منتصف التسعينات، قبل فترة طويلة من موجة برامج تلفزيون الواقع ذات النمط الوثائقي التي اجتاحت الشاشات، وحملت معها فرصة الالتقاء عن كثب بشخصيات ثرية وانيساطية. كشف المسلسل جمهور المشاهدين في البلاد على ثراء مفرط وعلى ترف مصطنع. يجمع معرض "الجميلون والشجعان" بين أوهام وتخيلات الفنانين المشاركين، المتشابهة فيما بينها والتي تخلق تجربة مجزأة لمشاهد مصورة سينمائيًا. الحبكات الميلودرامية والصراوغة للمسلسل تتأرجح غالبًا بين قصص غرامية غير واقعية، مؤامرات ودسائس. تطرح بعض الأعمال في المعرض وجهة نظر نقدية وساخرة تجاه النمط المبالغ فيه للمسلسل، وتتناول أعمال أخرى بتوقع مواضيع مشتقة من المسلسل، مثل: التمييز بين "الطيبين" و "الأشرار"، الفيتيشية، النزعة المادية وتقديس رموز المكانة الاجتماعية.

صورت من بداية المسلسل حتى الآن نحو 9,000 حلقة. خلافًا لمسلسلات اجتماعية أخرى، فإنّ المدة الاستثنائية لحلقات "الجميلون والشجعان" قصيرة جدًا- نحو 20 دقيقة فقط. بالإضافة إلى ذلك، لا تُعرض في بداية كل حلقة مشاهد من الحلقة السابقة، الأمر الذي يصعّب تتبّع الحبكة. يبدو لنا أنّ الأعمال الفنية في "الجميلون والشجعان" انقلعت من استوديو الفنانين والفنانات العاملين داخل فضاء معزول بعيد عن العين الثاقبة أو الموجّهة. موضعة الأعمال الفنية في فضاء العرض تخلق "حلقات" فردية تربط بينها علاقة كونية بشكل مادي وفلسفي، ولكن ليس بشكل مضامينيّ.

يتدارس معرض "الجميلون والشجعان" احتمالية حدوث ظواهر غير طبيعية في مواد طبيعية، وتستقي إلهامها من الواقع المصطنع للمسلسل الاجتماعي. على مر السنين، لاقت حبكة المسلسل المتغيرة نقدًا واسعًا، خاصة فيما يتعلق بالعلاقات بين الشخصيات. أشادت بعض الآراء بالمسلسل لأنّه عند اكتشاف الجانب الإشكالي في إحدى الحبكات، فإنّها سرعان ما تنتهي (على سبيل المثال، العلاقة شبه الغرامية بين ريدج وبريجيت، التي لم يتقبلها الجمهور لأنّ الاثنين يعتبران أقرباء، على الرغم من عدم وجود صلة دم حقيقية بينهما). بالمقابل، تذمرت آراء أخرى من أنّ بعض القصص تتلاشى بدون أية نهاية. على غرار المسلسل الذي تتفرع حبكته إلى اتجاهات مختلفة وغريبة تمتد على عدد لانهائي من الحلقات، فإنّ المعرض أيضًا لا يسرد رواية واحدة متواصلة، بل يتجلى أمامنا كأحجية يستحيل حلّها.

The exhibition The Bold and the Beautiful presents the works of eight artists, all recent years' bachelor degree graduates of Israel's various art academies. They created the works especially for the exhibition, referencing and responding to the concepts of 'artificial', 'plastic' and 'manipulation'.

The Bold and the Beautiful (often referred to as B&B) is an American soap opera that premiered in 1987 and runs to this day. It takes place mainly in Los Angeles and centers on the Forrester family, which owns the prestigious fashion brand "Forrester Creations". B&B aired in Israel from the mid-1990s. Long before the waves of docu-reality washed over television screens, bringing a close encounter with rich and extroverted characters, B&B exposed the Israeli audience to excessive wealth and feigned luxury. The Bold and the Beautiful exhibition combines the fantasies and delusions of the participating artists in parallel lines of similarity, which generate a synthesized experience for scripted scenes. B&B's melodramatic plot twists often revolve around absurd romance, intrigue, and collusion. Some of the exhibition's works offer a critical and ridiculing look at the show's exaggerated nature, while others deal with issues derived from it more generally, such the division to 'good' and 'evil', fetishism, materialism, and admiration of status symbols.

Nearly 9,000 episodes have thus far been filmed for the series. Unlike other soap operas, B&B episodes are only 20 minutes long. In addition, scenes from the previous episodes are not shown at the beginning of each episode, making it more difficult to keep track of the plot. The exhibition's works seem to have been uprooted from the artists' studios, where they work in a vacuum, far from examining eyes and guiding hands. Placing these works in space creates a kind of individual 'chapters,' cosmically interconnected materialistically and philosophically, but not programmatically.

The exhibition examines the feasibility of the appearance of unnatural phenomena in natural materials and draws inspiration from the soap opera's artificial reality. Over the years, significant criticism of B&B has targeted the fast-paced plot changes, especially with regard to relationships between the characters. Some reviews have praised the series for quickly terminating problematic plot lines (for example, the almost romantic relationship between Ridge and Bridget that was not well received by the audience as the two were perceived as relatives, despite the fact they are not blood relations). In contrast, other critics have lamented that some stories fade away without a definite conclusion. Just like the show, whose plot splits into different storylines, each spread over multiple episodes, so too the exhibition does not present a unified, continuous narrative – but rather, acts as an enigmatic organism without a solution.

← سيث إينسلو هو راكب دراجات نارية أمريكية، بطل مسابقات موتوكروس. الأسرع، ولكنه في نفس الوقت متباطأ، كما يوحي اسمه. في سنة 1999 وفي محاولة له لتسجيل رقم قياسي في القفز بالدراجة النارية، سقط وتهشمت جمجمته.

Johad Arkin / English Garden (2022)

Flower, mesh print on wood and plexiglass sculptures, 50×90 cm / Radish, mesh print on a wooden sculpture, 50×90 cm / Centipede, painted wooden sculpture, 50×90 cm / Herb, mesh print on a wood and plexiglass sculpture, 50×90 cm

Johad Arkin / Pick me! (2022)

MDF wood sculpture
Dimensions variable
Sound design: Gili Amar and the Amar family
Sculpture design and execution: Dekel Azoulay

Once every two weeks in Michal's garden in Beit Zayit, the gardeners are asked to tend the garden in such a way that would create the impression no gardener had been there. In the autumn, they were asked to take away half of the fallen leaves and keep the other half lying nonchalantly about (or, more precisely, retain the exact amount of leaves Michal liked), because leaves form a shield from the cold and provide the soil with mineral and salt nourishment. In addition, Michal's garden bordered on the forest and was like "an extension of the forest," as she put it.

The sculptures in the English Garden include grass, a radish, a flower, and a centipede – all made of MDF, and plexiglass and painted in metallic car paints. The two-dimensional images underwent extrusion (a 3D modeling software command to make a three-dimensional object out of a flat substrate), which turned them into boxes that could be filled with new meaning corresponding with the box's shape. For example, the flower sculpture is filled with Styrofoam balls used in packaging as insulation materials – but whose function is also to improve drainage in soil planting mixtures for pots and flower beds.

Sara Blum / Untitled (2022)

Copper, leather, 30×150×135 cm

The connecting copper arms form a rounded, oyster-like object. Sheets of leather are stretched between the poles – hairy on the front side, black and sleek on the reverse side. The copper arms are bent protectively or over the round wax base atop of which they are positioned. Blum creates an enlarged object that has emerged from the water or was cultured in a mad scientist's lab by fusing different materials and creating a hybrid creature, which now rests in a corner of the room. It seems to be gathering strength or perhaps planning to attack.

Under Blum's hand, materials processed by humans and destined for use come to life, with an interior and an exterior, changing their skin through the protruding skeleton, in a movement that unfolds to embrace space as a kind of resonant wall.

Einav Zilber / Enslow (2022)

Mixed media, 20×45×110 cm

The work starts at the moment of the accident, persistently slowing down in reversed athletic endurance. The x-rays, revealing that which survived and that which could be endured, themselves deleterious, damaging the spoilt altar panels.

The altar consists of repurposed drum skins stretched over drum rings subjected to bending into squares. Five double-fronted panels hold-are held by three interlocking joints. Like clavicles transformed into an upright position (Don't wanna! Don't wanna know!). With diffusive edges on the east and the west, a helmet, its owner's cologne still lingering after months of evaporation, appears doubled in an isotropic squint. It is pushed onto the surface of the skin in black coating, a flute running through it.

A flute on the right and on the left, akin to the tongues of the supporters of a coat of arms. Sealed and flat they face a gaping skull in my image. They will start a new world: "In order to pull the age out of captivity, In order to begin a new world, The elbows of nodular days Must be bound with a flute." (Mandelstam, "The Age" 17-20)

→Seth Enslow is an American off-road motorcyclist and a motocross champion, the fastest – despite his name. In 1999, in an attempt to break the record for a motorcycle jump, he fell off and crushed his skull.

Carolina Lehan / Baits (2022)

Wood Carving, 200×180 cm

In this work, Carolina Lehan has created a wooden relief depicting female figures and androgynous creatures, mythical and iconic symbols, all intertwined with one another. Lehan takes her inspiration from frieze of the great Pergamon Altar, depicting Hecate, the triple-faceted goddess and Artemis, the goddess of the hunt, as they battle the Giants.

Using a natural material, wood, which undergoes a process of carving and cutting, Lehan applies her techniques by researching various forms of craft and production methods, both contemporary and ancient. This is exemplified by the wooden scraps scattered on the floor. Like construction scraps in the urban landscape, the wood becomes an industrial building material.

The work serves as a portal – an object that enables the viewers to leave the familiar space behind and move into a distributed, chaotic universe, which exposes an inner discourse with the symbolism of the forest as a space that invites wandering into new areas of consciousness.

كارولينا ليهان / طعوم (2022)

نحت على خشب، 180×200 سم

صنعت كارولينا ليهان منحوتة خشبية تمثّل شخصيات نسائية وكائنات مذكّرة، رموزًا خرافية وأيقونية تتمازج فيما بينها. تستقي إلهامها من منحوتة في مذبح برجامون، حيث تظهر هيكاتي، الإلهة ذات الوجوه الثلاثة، وأرتميس، إلهة الصيد، وهما تحاربان عمالقة.
تستخدم ليهان في عملها مادة طبيعية، الخشب، التي تمر بعملية نقش وتقطيع. تدمج داخل المادة تقنياتها بواسطة تدارس أشكال مختلفة من العمل وسيرورات الإنتاج الفني، المعاصرة والقديمة على حد سواء. أحد الأمثلة على ذلك هو بقايا الخشب المتناثرة على الأرض، مثل بقايا البناء في المدينة، يحول الخشب إلى مادة بناء صناعية.

يشكل العمل الفني بوابة- جسم يمكّن المشاهدين من التغاضي عن الحيز المألوف والانتقال إلى عالم لامركزي وفوضى يكشف الستار عن حوار داخلي مع رمزية الغابة كحيز يدعو للتجوال بتريّث في فضاءات وعي جديدة.

عيناف زيلبر / إنسلو (2022)

تقنيات مختلطة، 20×45×110 سم

من لحظة وقوع الحادثة يبدأ العمل، ويستمر ياطاقة عكسية- بتباطؤ. صور الأشعة السينية التي تكشف عما تبقّى وعما يمكنه التحمل والاستمرار، هي أيضًا الآفات التي تلطخ بنفسها- ألواح المذبح الذي أُتلف. المذبح مصنوع من جلود طبول مستعملة ممدودة على حلقات طبول لُنيت على شكل مربعات. خمسة ألواح ذات واجهتين مثبتة بثلاثة مفاصل متشابكة. كعظام ترقوة بذلت وضعيتها لشكل متعامد (لا أريد! لا أعرف). على الأطراف، توصل من الشرق والغرب، خوذة مزدوجة بوضعية متناحية التصقت بها بقايا عطر صاحبها حتى بعد أشهر من تبخّرها. تندفع نحو السطح الجلدي المغطى بطبقة مائلة للسواد ويخترقه مزمار. مزمار على الناحيتين اليمنى واليسرى، كأسنة "داعمة" لشعار النبالة. مغلقة ومسطحة، وتتجه نحو مجمجة فاغرة فمها، على شكلي. هم من سيبدؤون عالمًا جديدًا:

"In order to pull the age out of captivity,
In order to begin a new world,
The elbows of nodular days
Must be bound with a flute."
(Mandelstam, "The Age" 17-20)

سارة بلوم / بدون عنوان (2022)

نحاس، جلد،30×150×135 سم

أذرع نحاسية موصولة ببعضها البعض تخلق مغا جسمًا أشبه بثنائيات الصدفة. بين القضبان صفائح جلدية ممدودة؛ مشعرة من الناحية الأمامية، سوداء وملساء من الناحية الخلفية. الأذرع النحاسية محنية فوق قاعدتها الشمعية المستديرة قليلًا. تصنع بلوم جسمًا مكبرًا خرج من الماء أو نما في مختبر عالم مجنون صهر مواد مختلفة وصنع كائنًا هجينًا وُضع في زاوية الغرفة. يبدو وكأنه يستجمع قواه أو ربما يستعد لهجوم. المواد المعالجة من قبل الإنسان لتصبح مواد عملية تتحول بين يدي بلوم إلى مادة تخلق حياة حقيقية، جزء داخلي وآخر خارجي يقلبان جلدهما خلف هيكل عظمي بارز، في حركة تمتد عبر الحيز وتتباه كجدار رنّان يُرجع الصدى.

يهواد أركين / اخترني! (2022)

تمثال MDF
تصميم الصوت: غيلي عومر وعائلة عومر
تخطيط وتنفيذ التمثال: ديكيل أزولاي

في حديقة ميخال في بيت زايت، اضطر الجناننيون، مرة كل أسبوعين، للاعتناء بالحديقة لتبدو وكأنها لم تطأها قدم جناتني. طلب منهم إزالة نصف أوراق الخريف المتساقطة وترك النصف الآخر أرضًا بطريقة تدل على اللامبالاة (أو بالأحرى، ترك كمية الأوراق المحددة، كما تحب ميخال)، وذلك لأن الأوراق تحمي من البرودة وتغذي الأرض بالمعادن والأملاح. بالإضافة إلى ذلك، كانت حديقة ميخال محاذية للغابة، وكانت بمثابة "استمرارية للغابة"، على حد قولها.

تشمل التماثيل في "الحديقة الإنجليزية" عُشبًا، فجلًا، زهرة وحريشة، وجميعها تماثيل خشبية مصنوعة من MDF وبرسبكس ومطلية بألوان معدنية من صناعة المركبات. مرت الأشكال ثنائية الأبعاد بعملية Extrude (أمر مأخوذ عن برنامج نمذجة ثلاثية الأبعاد لتحويل جسم مسطح إلى ثلاثي الأبعاد) والتي حولتها إلى صناديق يمكن ملأها بمعان جديدة تتماشى مع شكل الصندوق. على سبيل المثال، تمثل الزهرة مليء بكرات البولي ستايرين المستخدمة في رَزم الإرساليات بهدف العزل، ولكن في أخلاط التربة المستخدمة للزراعة في الأصص والأحواض، فإنها تساعد على تغلغل المياه.

Deborah Fischer / How could you? (2022)

Mesh print on Mylar, fusion, sound, reuse of the mechanism of a flying shark toy, 40×120×130 cm

Ridge Forrester, a balloon head hovering in space, attempts to make conversation in the exhibition's space. But rather than sharp, muffled "mingling" talk, the words are discharged as uncontrollable vomit. The balloon head is engaged in incessant monologue composed of pieces of conversation and chatter from The Bold and the Beautiful daytime drama show. These bits and pieces were shuffled and put back together into word blocks. Disjoined from their original context, they were reattached at random intervals, which sometimes leave room for exhibition visitors to try and fill in the missing role.

The arrogant Ridge, smooth and dominant, is made of a shiny balloon shell. He's all bluff and bluster, full of good intentions and ready for a passionate kiss. How could you?

Gil Kormos / Daddy's Son (2022)

Mixed media, Dimensions variable

'Daddy's son' is a word play based on the sound resemblance to 'Dyson'. The object is a silicone mold of a Dyson vacuum cleaner, with artificial hair and sofa upholstery, addressing what artist Gil Kormos likes to call domesticated fetishism – our humanizing and sanctifying treatment of domestic objects. In our relationships with the objects around us, we express our extinguished desires; in this case, the industrial vacuum cleaner becomes a grotesque, synthetic monster, the love child of a human and a vacuum cleaner. Dyson users vacuum and vacuum, trying to improve their lives and instill within themselves the confidence of owning the instrument.
The object's sofa upholstery is reminiscent of the home world, the protected nest that suddenly turns unsafe with the birth of the strange creature.

The artificial hair adds grotesqueness in an attempt to turn the Dyson into a monster with hair. The two synthetic materials, silicone and artificial hair, try to resemble a body. Daddy's Son is the product of a human and his/her Dyson, a creature of both human and robotic qualities.

Itamar Stamler / Deadlift (2022)

Readymade and mixed media, Dimensions variable

Stamler's work explores the tremendous impact of technology on the changing state of mind and body through a variety of media, irony and humor. His investigation offers an empathetic approach to the different ways in which contemporary lifestyle is shaped by technological progress.

In Deadlift, Stamler created a relationship between a medical hoist, used by people with disabilities, to a slug-like object, hanging from it. He thus attempts to link the physical disability to an existential mental and emotional state, referring to how technology is a direct extension of the body, generating complete dependence in the person who cannot break away from it.

إيتمار ستاملر / ديدليفت (2022)

ريدي ميد وتقنية مختلطة، أحجام متغيرة

يتناول العمل الفني الذي يقدمه إيتمار ستاملر التأثير الكبير للتكنولوجيا على الحالة المتغيرة للروح والجسد بواسطة مختلف الوسائل، التهكم والفكاهة. يقترح بحثه هذا توجهًا متعاطفًا مع الشبل المختلفة التي يتبلور بواسطتها نمط الحياة العصري بواسطة التطور التكنولوجي. في العمل الفني "ديدليفت"، بنى ستاملر علاقة بين رافعة مرضى يستخدمها أصحاب المحدوديات والجسم الشبيه بالبزاق والمعلّق عليها. يحاول ستاملر بذلك ربط المحدودية الجدية بالوضع الجسدي والعاطفي.
يسلط ستاملر الضوء على اتكال الإنسان على الأنظمة التكنولوجية- تصبح التكنولوجيا استمرارية مباشرة للجسد والتي تخلق اتكالية مطلقة لدى الإنسان الذي لا يستطيع الانفصال عنها.

غيل كورموس / ابن إبيه (2022)

تقنية مختلطة، أحجام متغيرة

"ابن أبيه" هي عبارة عن لعبة كلمات تشبه بالإنجليزية الوقع السمعي لـ "دايسون"- Daddy's Son. إنّه جسم مصنوع من قالب سيليكون مصبوب لمكنسة كهربائية من ماركة "دايسون"، خصل شعر مستعار وبطانة كنية. يتناول هذا العمل ما يسمّيه الفنان، غيل كورموس، بالفيتيشية المدجّنة- تجسيمنا وتأليهنا للأغراض المنزلية، التي نعبر من خلالها عن شغف خفي. في هذه الحالة، تتحول المكنسة الكهربائية إلى وحش اصطناعي غروتسكي، ثمرة شبق الإنسان والمكنسة الكهربائية. لا يكف مستخدمو دايسون عن تشغيله، محاولين تحسين حياتهم وإقناع أنفسهم بأنهم في أمان لأنهم يملكون الجهاز. تذكّرهم بطانة الكنية بالحيز البيتي، العش المحمي الذي يتحوّل فجأة لمكان غير آمن مع ولادة الكائن الغريب. يضيف الشعر المستعار شيئًا من الغروتسيك ومحاولة لتحويل مكنسة دايسون إلى وحش مع شَعر. تحاول المادتان الاصطناعيتان- السيليكون والشعر المستعار التشبه بجسم. "ابن أبيه" هو ثمرة الإنسان والـ "دايسون" الخاص به. إنّه كائن مع خصائص بشرية وروبوتية.

ديبورا فيشر / كيف تجرأت على ذلك؟ (2022)

طباعة شاشة حريرية على ميلر، توصيل بواسطة الصهر، ساوند، إعادة استخدام ميكانيكا دمية قِرش طائر، 40×120×130 سم

بالون على شكل رأس ريدج فورستر يحلّق في حيز العرض، يحاول المشاركة في المحادثات العابرة في فضاء العرض، ولكن بدلًا من "الاختلاط" المنظّم والهادئ، تخرج الكلمات من فمه كقيء عشوائي. يدير البالون حوارًا ذاتيًا متواصلًا مكوّنًا من مقاطع محادثات وتُرثرة مأخوذة من المسلسل الاجتماعي اليومي "الجميلون والشجعان". هذه المقاطع أعيد خلقها وتركيبها من جديد لتكوّن مقا كتلة من الكلمات اقتلعت من الزمان والسياق وأعيد تركيبها بشكل عشوائي يتيح المجال أحيانًا لزوار المعرض لمحاولة أداء الدور المنقوص. القرش ريدج، مراوغ وذو حضور قوي، مصنوع من غلاف بالون لامع، نابض بالحياة والضجيج والنوايا الحسنة، ومستعد لقبلة ساخنة. How could you؟

محمد طوخي / II (2022)

وسائط مختلطة، أحجام متغيرة

في تموز 2019، نشر خبر على موقع إخباري جماهيري: "اليمامة التي ترفض مغادرة مسجد الجبلية في يافا". تناولت المقالة قصة يمامة طارت داخل المسجد الواقع في حي الجبلية في جنوب يافا، بنت عشًا فوق أحد المكيفات ووضعت بيضها هناك، لتنبثق عنها لاحقًا بضعة زغاليل. "حاول مؤذن المسجد إخراد اليمامة بكل الطرق الممكن، ومن ثم أخرج الزغاليل إلى شرفة المسجد، ولكن هذه الخطوة لم تؤد إلى التخلص من اليمامة، التي تمكنت من إيجاد مأوى آمن لها ولصغارها في باحة الصلاة في المسجد"، كُتب في نص المقالة، إلى جانب فيديو يوثق تواجد اليمامة في باحة الصلاة.

المشروع II هو تنصيبة فيديو، مصنوعة من منصة، أشبه بمنبر الخطبة في المسجد، فيديو معالج مأخوذ عن الموقع الإخباري "يافا 48". الفيديو، الموصول بالمنصة، مغطاه بقصائص تذكرنا بخاتم سليمان. وفقًا للتقاليد الروحانية من العصور الوسطى، يعود الخاتم إلى الملك سليمان. العقائد المرتبطة بهذا الرمز تطورت أيضًا في النظريات الروحانية الإسلامية واليهودية. وفي نهاية المطاف انبثقت عن هذا الرمز نجمة داوود، التي أصبحت رمزًا للحركة الصهيونية في العصر الحديث. وفقًا للتقاليد، منح الخاتم الملك سليمان القدرة على قيادة الشياطين والتحدث مع الحيوانات.